

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1861-04-08)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1861-04-08)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 464. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000140.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*C. Hostrup til L. Mynster.
Silkeborg, d. 8. April 1861*

Du siger, at Christendom er Liv, og det er sandt, thi ellers var den Intet, — men hvad for et Liv? Naar en dannet Mand har tilbagetrængt det Onde i sit Hjerte og viser en glat og uanstødelig Yderside, saa er den Politur ikke christelig, eller der er i alt Fald derfor intet christeligt Liv i ham. Naar en Hedning med Aand og Hjerte stræber at rense sig selv, saa kan det være et Menneskeliv, enhver maa agte, men et christeligt Liv er det dog ikke. Thi det christelige Liv er jo dog noget ganske bestemt, det er Jesu Christi Liv i os, indpodet i Daaben, modtaget i Troen. Jeg veed godt, at der kan være Folk, som staae udenfor Christendommen, som, menneskelig talt, kan være langt bedre end mange Christne, men Forskjellen er, at de Første veed ikke, at de er syge, og har derfor ikke søgt Lægen, de Sidste veed det, og hvor daarlige de er, saa er de dog, naar de har givet sig Lægen i Vold, paa Vejen s. 465 til at blive helbredte, medens de Andre jo dog ikke kan blive hjulpede, før de selv vil. Og naar du saa taler om den Medlidenhed, de Christne skulde have med dem, saa kan jeg kun svare, at det er jo netop den, vi vise ved at aabne deres Øjne, ved at vise dem, at Christendommen er noget andet end et blot skikkeligt Menneskeliv, ved at bekjende højt og klart, saa det ikke kan overhøres, vor Tro, vort Livssamfund med vor Herre Jesus. Naar en saadan højroestet Bekjendelse, som «Kirkens Gjenmæle» var, sætter hele Landet i Bevægelse, da skal ikke den, i hvem det samme Troesliv boer, give Anledning til at troe, at han i Grunden staaer Herrens Fornægtere nærmere end hans Bekjendere; han har Lov til personlig at agte Ørsted og Clausen højere end Grundtvig og Lindberg; men her er Spørgsmaalet ikke om Peer eller Poul, men om den Mand Jesus Christus, om han er Alt, eller om han er Intet, om han er et Savn og et Minde, som Ørsted og Clausen meente, eller om han er Sandheden og Vejen og Livet. Thi det ikke at bebøve en levende Frelser, det at staae ved sin egen Kraft og kun bruge ham som Forbilledet, det er ikke, som du siger, «en tynd Christendom», men slet ingen; det er med andre Ord at fornægte ham. Det gjorde Grundtvig hensynsløst og skarpt gjældende, og det er hans store Fortjeneste, det trængte Tiden netop til. Ja, kjære Ven, vi kan jo vel ikke afgjøre, hvem der i Grunden staaer Christendommen s. 466 nærmest, ja, ikke engang, hvem der er Christen, og hvem der ikke er det, — hvilket igjen er et andet Spørgsmaal; — men hvad der skulde fremhæves, det var: hvad det er at være Christen med Afviisning af alt det Falske, som gik under christeligt Navn, og Ørsted og Clausen og vel det meste af det lærde og aandfulde Kjøbenhavn var maaskee nær ved det Christelige dengang, men de havde det ikke, og den Sandhed skulde de høre, og det var ikke godt, at der var en vægtig Stemme, som sløvede Brodden af denne kraftige Udtalelse, ja mistænkeliggjorde dens Sandhed ved at omtale den som et raat og hadefuldt, personligt Angreb, eller ved paa den anden Side at ignorere den som Pøbelkommers.

Du taler om Frugterne, hvorefter Profeterne skal dømmes; men er da ikke Troens første Frugt netop Bekjendelse — den levende Bekjendelse baade i Ord og i Gjerning om Jesus Christus som Livskilden, og hvor et Menneske — selv det hæderligste — viser bort fra ham og hen til sin egen Kraft, der tør vi trøstigt sige: han er ingen Christen, hvor nær han saa staaer ved at blive det; der kan Gjerningernes Vidnesbyrd vel pege paa ham, fra hvem alt det Gode oprinder, men er intet Beviis paa det absolut Christelige.

Jeg troer imidlertid, at Alt, hvad baade din Fader og Grundtvig kan have fejlet i denne Sag, hænger sammen med det Største og Bedste i deres forskjellige Naturer. Og jeg indrømmer s. 467 gjerne, at din Faders Forhold netop kan have virket til at give ham Indflydelse hos nogle af de Dannede, som ved ham senere er vundne for Troen. I alt Fald gaaer disse Bemærkninger mere ud paa at forsvare Grundtvig end paa at angribe din Fader. Jeg vilde ogsaa gjerne sige et Ord til Forsvar for Lindberg; men da jeg ikke kjender Stridsskrifterne mod Visby, saa venter jeg dermed, til jeg har læst dem. Dog, naar du harmes over Tonen deri som usømmelig og ukjærlig, saa vil jeg blot minde dig om, at her er det jo Bekjendelsen, Læren og ikke Manden, der angribes. Jeg har nu ikke saameget, som du, imod dem, der slaaer med knyttede Næver, naar det blot er for en god Sag, og derfor tænker jeg, at de af dig omtalte Stridsskrifter, hvor meget ubilligt og lidenskabeligt der end kan være kommen ind i denne saa haardt bedømte Mands Angreb paa Tidens Vantro, ikke vilde støde mig saameget, som de har stødt dig.

Og jeg veed da heller ikke, hvor meget ubilligt og lidenskabeligt, der kan være kommen ind i denne Skrivelse. Men er der Noget, som støder dig deri, saa er det kommet uforvarende, og du maa bære over med det. Jeg vilde ønske, at vi kunde tale sammen derom, thi der er dog Varme i Ordet, men baade Blæk og Bogtrykkersværte er bitre Vædsker. Og derfor maa du ikke dømme det for haardt, at de, der skriftlig skal udtale sig om en Livssag og maa gaae angrebsviis tilværks, ikke faaer det formildende med i s. 468 Blækket, selv om det sidder i Hjertet. Og saa kommer det jo rigtignok ogsaa an paa, hvad Øjne vi læse med, thi upartiske kan vi jo ikke være, hvor gjerne vi vilde.

Men jeg gjør nu Regning paa, at du er partisk for mig personlig, — om du end ikke er det for mit Syn paa de Sager. Og derfor har jeg nu ogsaa taget Bladet fra Munden, saa godt jeg kunde, og vil bede dig om at gjøre det Samme. Vi lure jo ikke paa nogen Bitterhed hos hinanden, vi veed, at vi ikke behøver at frygte derfor. — Og nu lev vel!

Din
C. Hostrup.